

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. A.,** zastoupený JUDr. Janem Červenkou, advokátem, se sídlem v Praze 9, Kovářská 17/1169, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soud v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Az 204/2003 - 44, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2003, č. j. OAM-3089/CU-09-LE06-2001, rozhodl žalovaný tak, že z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se azyl neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný totiž nedošel k závěru, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce je politická persekuce jeho osoby pro jeho angažovanost ve funkci prezidenta Krymského sdružení Korejců „K.“ se sídlem v S., a že žalobce byl pro svou národnost a z titulu své funkce politicky pronásledován.

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které uvedl, že podle jeho názoru bylo dostatečným způsobem prokázáno, že je osobou pronásledovanou na území Ukrajiny, konkrétně v Krymské autonomní republice, za uplatňování politických práv

a svobod, a že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů své korejské rasy a národnosti, jakož i z důvodu příslušnosti k sociální skupině, sdružení „Krymská asociace Korejců – K.“ se sídlem v S.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Az 204/2003 - 44, žalobu zamítl. Podle jmenovaného soudu ze spisového materiálu a výpovědi žalobce vyplývá, že žalobce o azyl požádal z národnostních důvodů, kdy se cítil být ohrožen jednáním Bezpečnostní služby Ukrajiny – S., a to v souvislosti s jeho bývalou podnikatelskou činností, angažovaností v Asociaci Korejců na Krymu – K., a stejně tak v souvislosti s jeho aktivitami v místních volbách do městského zastupitelstva ve městě S. Žalobcem popsané jednání vymahačů výpalného, pachatelů bombových atentátů a s nimi související jednání policie, žalobce žádným způsobem nedoložil tak, aby bylo možné dovodit, že takováto jednání souvisela s uplatňováním jeho politických práv a svobod nebo proti němu byla vedena z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V této souvislosti Městský soud v Praze dodal, že obdobná jednání v rámci podnikatelských aktivit se nevyhýbají ani vyspělým demokraciím. Městský soud nemohl považovat ani za cílené jednání, popřípadě záměrné opatření proti žalobci, jeho zadržení a dvanáctidenní věznění v souvislosti s vraždou policejního představitele, když z jeho samotné výpovědi vyplývá, že se jednalo o běžnou policejní akci v souvislosti s uvedenou trestnou činností, jejíž důsledky dopadly nejen na osobu žalobcovu, ale i na další osoby. Městský soud tedy ve shodě s žalovaným konstatoval, že zde nejsou dány důvody k aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu. Stejný názor pak soud musel zaujmout k otázce provedených prohlídek v kancelářích Krymského sdružení Korejců u žalobce, kdy prokuratura Ukrajiny vydala příkaz o tom, že tyto prohlídky byly činěny v rámci vyšetřování trestné činnosti a nikoliv z příčin politických, národnostních či obdobných vůči osobě žalobcově. Městský soud v Praze dále nepovažoval ani jednání prokuratury za cílené v souvislosti s prověrkou zákonnosti registrace kandidátů na poslance městské rady. Tato činnost směřovala totiž proti více osobám, a nejen proti osobě žalobcově, a na základě zjištěných faktů bylo zavedeno soudní řízení podle příslušných ukrajinských zákonů. Politickou či národnostní perzekuci, vzhledem k uvedenému, uvedený soud proto ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu nemohl dovodit, neboť zde nebyly naplněny důvody tohoto zákonného ustanovení. Žalobcově námitce, že dostatečně prokázal, že je osobou pronásledovanou na území Ukrajiny, konkrétně v Krymské autonomní republice, za uplatňování politických práv a svobod, a že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů své korejské rasy a národnosti, jakož i z důvodů příslušnosti k sociální skupině, nemohl městský soud přisvědčit. Ani namítanou perzekuci členů sdružení Krymských Korejců na základě nacionální nenávisti soud nepřijal vzhledem k tomu, že i přes obsáhlý spisový materiál neshledal konkrétních případů takovéhoto popisovaného jednání. Podle názoru Městského soudu v Praze tedy ani v tomto případě při svém rozhodování správní orgán nepochybil, když neshledal žádných důvodů pro použití ustanovení § 12 zákona o azylu. Z doložené dokumentace, o níž žalobce opírá průkaznost svého pronásledování z národnostních či politických důvodů, zejména pak ze žádostí o udělení azylu Krymské asociace Korejců adresované vládě České republiky s připojenými 285 podpisy členů této asociace, a z písemné žádosti prezidenta Krymské asociace Korejců adresované tehdejšímu místopředsedovi vlády a ministru spravedlnosti JUDr. P. R., vyplynulo, že je pouze popisován humánní přístup žalobce k jeho korejským spoluobčanům na Krymu, a jeho charitativní aktivity, z nichž však nelze dovodit jakoukoliv konkrétní perzekuci či pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Městský soud dále konstatoval, že žalobce požádal o udělení azylu až po dvou letech pobytu na území České republiky, z čehož soud dovodil, že jím podaná žádost je účelová. Pokud se cítil ohrožen na životě, věděl jistě skutečnosti, které jej k takovémuto

názoru vedly již v roce 1999 při příjezdu do České republiky, a proto soud též nepřijal jeho žalobní tvrzení, že si toto uvědomil intenzivně až ve chvíli, kdy mohl být v důsledku správního řízení vydán orgánům Ukrajiny. Městský soud v Praze proto konstatoval, že napadeným rozhodnutím nebylo žalobci odepřeno zákonné právo na udělení azylu v České republice vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky, které zákon o azylu pro jeho udělení ve svém § 12 předpokládá.

K námitce ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu městský soud uvedl, že z dikce tohoto zákonného ustanovení „lze udělit azyl“ je zřejmé, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je na posouzení správního orgánu do jaké míry konkrétní okolnosti uváděné žalobcem posoudí jako okolnosti hodné zvláštního zřetele. V daném případě správní orgán po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi jeho původu dospěl k závěru, že humanitární azyl neudělí.

Městský soud v Praze se zabýval i způsobem, jakým žalovaný posoudil žalobcovu situaci z hlediska ustanovení § 91 zákona o azylu. K tomu soud uvedl, že obava žalobce o jeho bezpečnost je nedůvodná ve smyslu existence překážek vycestování, a to i s ohledem na skutečnost, že ukrajinské státní orgány požádaly o vydání žalobce k trestnímu stíhání pro nepolitický trestný čin. Podle názoru soudu nelze v daném případě předpokládat ohrožení života nebo svobody žalobce z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Vzhledem k tomu nebyla prokázána souvislost mezi činem, pro nějž je vydání žádáno s důvody uvedenými v ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) č. 1. zákona o azylu. Městský soud se pak ztotožnil i s názorem správního orgánu, jenž neshledal, že by žalobci v případě návratu na území Ukrajiny hrozilo nepříznivé zacházení ve smyslu ustanovení 91 odst. 1 písm. a) č. 2. zákona o azylu. V tomto směru považoval městský soud za nutné dodat, že z předložených informací v rámci správního řízení je patrné, že Ústavní soud Ukrajiny prohlásil trest smrti v roce 1999 za protiústavní a v roce 2000 ukrajinský prezident podepsal zákon, který trest smrti zrušil. Soud dospěl k názoru, že správní orgán při svém rozhodování o existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu nepochybil, když takovýchto překážek neshledal. Uzavřel, že správní orgán rozhodující ve věci široce hodnotil výpovědi žalobce ve všech souvislostech a ve světle informací, jenž shromáždil v průběhu správního řízení společně s důkazními prostředky žalobcem dodanými, neshledal v postupu žalovaného pochybení po stránce skutkových zjištění, ani po stránce jejího hodnocení a právního posouzení, a proto mu nezbylo nic jiného, než žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozsudku.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel považuje požadavky soudu na učinění kladného závěru o existenci souvislosti mezi pronásledováním žadatele o azyl a uplatňováním politických práv a svobod, resp. pro příslušnost k určité rase, náboženství, národnosti, sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak vyplývají z jeho úvah, za poněkud přepjaté. Konečný vykonavatelé jednání, které je pronásledováním, ať už jde o příslušníky orgánů veřejné moci či osoby formálně stojící mimo ně, se pravidelně snaží zakrýt skutečné důvody svého jednání; těžko lze od pronásledovaného očekávat, že bude schopen vyžádat si a získat od takových osob jakési potvrzení o důvodech pronásledování. Nesporná skutečnost, že „obdobná jednání v rámci podnikatelských aktivit se nevyhýbají ani vyspělým demokraciím“, ještě neznamená, že taková jednání nepředstavují pronásledování. Stěžovatel dále poukazuje na znění čl. 3 odst. 1 Úmluvy proti mučení

a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání, podle kterého žádný stát, který je smluvní stranou úmluvy, nevypoví, nevrátí či nevydá osobu jiného státu, jsou-li vážné důvody se domnívat, že by jí v něm hrozilo nebezpečí mučení, dále na znění čl. 3 odst. 2 téže úmluvy, podle kterého pro účely stanovení toho, zda existují takové důvody, vezmou příslušné orgány v úvahu veškeré související okolnosti, včetně, v odůvodněných případech, existenci trvalého hrubého, zřejmého nebo masového porušování lidských práv v daném státě, a konečně na znění čl. 1 odst. 1 citované Úmluvy, podle kterého pro účely této Úmluvy výraz "mučení" znamená jakékoli jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení s cílem získat od něho nebo od třetí osoby informace nebo přiznání, potrestat jej za jednání, jehož se dopustil on nebo třetí osoba nebo z něhož jsou podezřelí nebo s cílem zastrašit nebo přinutit jej nebo třetí osobu nebo z jakéhokoli jiného důvodu založeného na diskriminaci jakéhokoli druhu, když taková bolest nebo utrpení jsou působeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednající z úředního pověření nebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že k tomu, že rozhodnutím správního orgánu mu nebylo „odepřeno zákonné právo na udělení azylu v České republice“, soud dospěl vzhledem „k výše uvedenému a stavu spisového materiálu“ (viz s. 8, první odstavec, poslední věta). Co se však míní „stavem spisového materiálu“ není zřejmé; takovým stavem, resp. odkazem na něj, lze (formálně) odůvodnit jakékoli rozhodnutí. Takový důvod rozhodnutí je podle názoru stěžovatele nesrozumitelný a způsobuje jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel žádá Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek zrušil, věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, přiznal stížnosti odkladný účinek a uložil účastníku řízení povinnost nahradit náklady řízení.

Podle názoru žalovaného stěžovatel nedůvodně rozhodnutí Městského soudu v Praze napadá, neboť příčinnou souvislost jako nezbytnou podmínku uvádí ustanovení § 12 zákona o azylu vymezením „důvodů“, a stěžovatelem vzpomínané chování (vymáhání výpalného z provozování restaurace či prodej informace) ukazovalo na motivy jiné. Správní orgán má za to, že jím shromážděné informace o zemi stěžovatelovy státní příslušnosti postačují závěru o boji s organizovaným zločinem a korupcí, a že ukrajinskému státu nelze podkládat existenci trvalého hrubého, zřejmého nebo masového porušování lidských práv. Podle žalovaného stav spisu dokládá korektní postup správního orgánu v řízení vůči stěžovateli jako žadateli o udělení azylu v České republice. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nevyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 27. 8. 2001 podal žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že hlavním důvodem, proč v ČR žádá o azyl, jsou národnostní důvody. Z pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 6. 6. 2002 a 30. 7. 2002 vyplynulo, že stěžovatel pronásledování ve smyslu národnostním spatřuje jednak ve verbálních útocích na jeho osobu ze strany Ukrajinců, a to pro jeho korejskou etnickou příslušnost, dále v činnosti policie vůči jeho osobě v souvislosti s trestnou činností jemu neznámých osob, dále s jeho podnikatelskou činností v oblasti stravování a též v souvislosti s angažovaností v Krymském sdružení Korejců „K.“. Za „národnostní“ šikanování považoval stěžovatel akce bezpečnostní služby Ukrajiny (S.) v souvislosti s jeho kandidaturou na poslance městského sovětu ve městě S. a podporou strany Ekonomického obrození Krymu, která spočívala z jeho strany v agitaci Korejců žijících na Krymu k odevzdání hlasů této straně ve volbách. K jednotlivým výše uvedeným oblastem persekuce a pronásledování z národnostních důvodů pak stěžovatel konkrétně uvedl, že svou podnikatelskou činnost započal závěrem 1. poloviny 90. let a ukončil ji v roce 1998. V rámci podnikání byl kontaktován několikrát policií, aby zaplatil výpalné, avšak on toto odmítl. Následně byl ve své restauraci navštíven neznámými maskovanými muži, kteří mu odebrali obě licence od jeho podniků. Kromě vymahačů výpalného byly v roce 1995 v blízkosti jeho osoby umístěny tři bomby. Policie mu nabízela ochranu, avšak neoficiální, a chtěla jej poté vydírat. V této souvislosti se obrátil na soukromou agenturu. Po třetím výbuchu byl jako svědek umístěn na 48 hodin do policejní cely a v souvislosti s touto událostí v roce 1996 byl opět navštíven policií, která mu sdělila jméno pachatele třetího výbuchu a požadovala za tuto informaci 3000 USD, jež žalobce zaplatil. Dále za útok proti své osobě též považuje své zadržení v souvislosti s vraždou náčelníka 6. odboru kriminální policie města S., kdy byl 12 dní a nocí podrobován výslechům a mučením, a též nucen k přiznání k tomuto trestnému činu. Při výsleších nepodepisoval nikdy žádný protokol a na postup policie si též nestěžoval. Jako národnostní šikanování dále uvádí, že v souvislosti s jeho funkcí prezidenta Asociace Korejců na Krymu při pozvání jihokorejského velvyslance ze strany asociace byl bezpečnostní agenturou Ukrajiny obviněn z výkonu špionáže. Proti pracovníkům S., kteří ho nazvali špionem, podal žalobce trestní oznámení a následně pracovníky S. mu bylo sděleno, že pokud v takovýchto akcích bude dále pokračovat, jeho jednání nezůstane bez následků. Na žádný jiný státní orgán se žalobce nikdy neobrátil s žádostí o ochranu, a to vzhledem k tomu, že prezident K. má velmi silný vliv na vnitropolitickou situaci, ovládá bezpečnostní služby, a podle jeho tvrzení v zemi vše kontroluje a tvrdě likviduje své protivníky. Jak dále uvedl, v roce 1998 proti němu S. zinscenovala obvinění v souvislosti s atentátem na náměstka krymského parlamentu S., kdy byl žalobce tři dny vyslýchán a následně propuštěn. Mimo jiné byl v souvislosti s volbami do městského zastupitelstva nucen, aby svoji kandidaturu stáhl vzhledem k tomu, že mu byly známy některé nelegální vyšetřovací praktiky náčelníka policie ve městě S., a jako zastupitel by se zasloužil o jejich vyšetření. Jak dále vypověděl, byl v letech 1996 - 1997 navštěvován pod různými záminkami pracovníky S., kteří mu dělali prohlídky jak na pracovišti, tak v domácím prostředí. Stěžovatel zde viděl souvislost s jeho pozicí prezidenta Asociace Korejců na Krymu, dále jeho kandidaturou na poslance městského sovětu ve městě S., a též s návštěvou pracovníka jihokorejského velvyslanectví, kdy byl obviněn ze špionáže. Závěrem uvedl, že Ukrajinu opustil v roce 1999 z obavy o svůj život vzhledem k tomu, že byl pronásledován bezpečnostní službou Ukrajiny. Zemi původu opustil legální cestou a o udělení azylu po příjezdu na území České republiky nepožádal proto, že o této možnosti nevěděl. Za poslední dva roky se dvakrát vrátil na Ukrajinu, kde pobýval asi měsíc nebo 14 dnů a neměl žádné problémy s policií. O udělení azylu žádá proto, že v případě vydání na Ukrajinu bude zastřelen jako by při pokusu o útěk.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným i městským soudem. Městský soud v Praze se relevantním způsobem vyjádřil ke všem žalobním bodům, jimiž stěžovatel napadal rozhodnutí žalovaného, dostatečně posoudil subsumpci skutkových zjištění pod dotčená ustanovení zákona o azylu a vyčerpávajícím způsobem objasnil svůj názor, proč stěžovatelovu žalobu zamítl jako nedůvodnou. Považuje-li stěžovatel požadavky Městského soudu v Praze na učinění kladného závěru o existenci souvislosti mezi pronásledováním žadatele o azyl a uplatňováním politických práv a svobod, resp. pro příslušnost k určité rase, náboženství, národnosti, sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak vyplývají z jeho úvah, za poněkud přepjaté, když těžko lze od pronásledovaného očekávat, že bude schopen vyžádat si a získat od konečných vykonavatelů jednání, které je pronásledováním, jakési potvrzení o důvodech pronásledování, je třeba takovou argumentaci odmítnout jako nepřípadnou. Je nespornou povinností žalovaného získat si maximum možných informací, které se vztahují ke stěžovatelově situaci, a na základě shromážděných podkladů rozhodnout, zda účastníku řízení bude azyl udělen či nikoliv. Při posuzování individuálních případů je přitom třeba vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv. Je-li zřejmé, že daný stát má funkční mechanismus ochrany lidských práv, pak na žadatele přechází důkazní břemeno při prokazování toho, zda byl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Obdobně zdejší soud judikoval i ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, když konstatoval, že „v *řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné i zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li například o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.* Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě bylo na základě Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2001 vydané Ministerstvem zahraničí USA, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 23. 3. 2000, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o Ukrajině ze dne 29. 5. 2003 apod. prokázáno, že Ukrajina měla na konci devadesátých let minulého století funkční mechanismus ochrany lidských práv, a vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoložil dostatečným způsobem svá tvrzení o pronásledování z důvodů vymezených v § 12 zákona o azylu, je rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu stěžovateli, správný.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i námitku týkající se otázky mučení. Nebylo-li v řízení prokázáno, že k takovému jednání vůči stěžovateli v zemi původu došlo, popř. že mu taková situace hrozí při návratu do vlasti, pak nelze k této skutečnosti při rozhodování o udělení azylu přihlížet. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti neprokazuje ani netvrdí, proč aplikaci jím uváděných úmluv měl žalovaný, resp. Městský soud v Praze, vzít v úvahu.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani stěžovatelovu názoru ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, která má plynout z toho, že městský soud se při formulování svého právního závěru opíral mj. i o „stav spisového materiálu“, aniž by specifikoval, co je oním „stavem“ myšleno. Ačkoli městský soud nespecifikuje obsah správního spisu, z napadeného rozsudku je zřejmé, že své závěry opírá zejména o žádost stěžovatele o udělení azylu ze dne 27. 8. 2001 a o pohovory vedené se stěžovatelem k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 6. 6. 2002 a 30. 7. 2002, jakož i o shora uvedené zprávy a informace. Nejvyšší správní soud má proto za to, že napadený rozsudek je přezkoumatelný v plném rozsahu.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ani nebyla shledána nepřezkoumatelnost rozhodnutí tohoto soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu